

Český telekomunikační úřad

ODBOR PRO SEVEROČESKOU OBLAST

Mírové náměstí 3097/37, 400 01 Ústí nad Labem

TOTO ROZHODNUTÍ NABÝLO

PRÁVNÍ MOCI dne **21. 8. 2018** a je

VYKONATELNÉ dne **24. 8. 2018**

Český telekomunikační úřad

Odbor pro severočeskou oblast dne **30.7.2019**

Číslo jednací
ČTÚ-19 708/2018-635/V. vyř. - HrK

Ústí nad Labem
1.8.2018

Český telekomunikační úřad jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává toto

rozhodnutí:

I. Části návrhu navrhovatele **CENTAQUIS LIMITED**, se sídlem **Stasinou & Boumpoulinas 3, 1060 Nicosia, Cyprus** (dále jen "navrhovatel"), právně zastoupen: **Mgr. Dittrich Michal**, advokát, IČO 714 46 648, se sídlem **Na Březince 930/6, Smíchov, 15000 Praha 5** (dále jen "advokát navrhovatele"), zn. RIO2766, se vyhovuje a odpůrce, kterým je **MILAN PRIMUS**, nar. 17. 10. 1982, trvalým pobytem **Mírové nám. 1175/5, Děčín IV-Podmokly, 40502 Děčín** (dále jen "odpůrce"), je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích povinen uhradit dlužnou cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací v celkové výši 1 354,00 Kč a příslušenství za číslo smlouvy 2 374 596 za

zúčtovací období od - do	ve výši (Kč)	příslušenství - úroky z prodlení (% p. a.)	příslušenství - úroky z prodlení od - do
1.6.2014 — 30.6.2014	156,00	8,05	1.7.2014 — do zaplacení
1.7.2014 — 31.7.2014	270,00	8,05	25.7.2014 — do zaplacení
1.7.2014 — 31.7.2014	200,00	8,05	26.8.2014 — do zaplacení
1.8.2014 — 31.8.2014	100,00	8,05	27.8.2014 — do zaplacení
1.8.2014 — 31.8.2014	349,00	8,05	26.8.2014 — do zaplacení
1.9.2014 — 30.9.2014	279,00	8,05	25.9.2014 — do zaplacení

to vše do 3 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet č. 4200392414/6800, pod variabilním symbolem 2374596.

II. Části návrhu navrhovatele k uložení povinnosti odpůrci uhradit dlužnou cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací v celkové výši 856,00 Kč a příslušenství

se nevyhovuje.

III. Odpůrce je podle § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích povinen uhradit navrhovateli náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování práva ve výši 45,00 Kč za uhrazený správní poplatek, dále ve výši 498,00 Kč za právní zastoupení, a to vše do 3 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet č. 4200385644/6800, pod variabilním symbolem 2374596.

Odůvodnění:

Dne 4. 4. 2018 bylo na návrh navrhovatele zahájeno správní řízení ve věci sporu o plnění povinnosti k peněžitému plnění za poskytnutou službu elektronických komunikací mezi navrhovatelem a odpůrcem u čísla smlouvy uvedeného ve výroku I.

V návrhu a předložených důkazech je uvedeno, že navrhovatel uzavřel písemnou formou s odpůrcem dne 2. 10. 2013 smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací (dále jen „Účastnická smlouva“) číslo 2 374 596 (RIO Data Light-WL). Nedílnou součástí uzavřené Účastnické smlouvy jsou Všeobecné podmínky poskytování služeb prostřednictvím mobilních a pevných bezdrátových sítí společnosti RIO Media a.s. (dále jen „Všeobecné podmínky“). Podle smlouvy a v souladu se Všeobecnými podmínkami se poskytovatel zavázal poskytovat odpůrci služby a ten se zavázal za poskytování těchto služeb řádně platit ceny stanovené v souladu s platnými Ceníky.

Pohledávka byla postoupena společnosti CENTAQUIS LIMITED na základě uzavřené smlouvy o postoupení pohledávek s právním předchůdcem navrhovatele, společností RIO Media a.s. ze dne 8. 3. 2017.

Účastnická smlouva byla uzavřena se závazkem na dobu 24. měsíců. Služba byla poskytována na adrese uvedené odpůrcem ve smlouvě.

Správní orgán dále uvádí, že navrhovatel doložil Specifikaci služeb pro rezidentního zákazníka ze dne 2. 10. 2013 s podpisem výše uvedeného odpůrce.

Při projednávání předloženého případu správní orgán zjistil, že je požadována smluvní pokuta za předčasné ukončení smlouvy. Správní orgán žádal navrhovatele o předložení ujednání o smluvní pokutě, se kterým odpůrce prokazatelně vyjádřil souhlas a dále o její výpočet.

Navrhovatel dne 24. 5. 20189 zaslal své vyjádření: „... Navrhovatel tímto uvádí, že smluvní pokuta za předčasné ukončení smlouvy byla vyfakturována na základě Všeobecných obchodních podmínek, přesněji podle čl. 12 bod 12.2 Všeobecných obchodních podmínek, kdy rozváže-li zákazník předčasně smlouvu, bude mu účtována smluvní pokuta vypočítána taktéž na základě čl. 12 bod 12.2...“.

Počínaje vyúčtováním číslo 10000824711406 ze dne 1. 6. 2013 však přestal odpůrce platit navrhovateli řádně a včas za poskytnuté služby. Odpůrce porušil své povinnosti vyplývající ze smlouvy a do dnešního dne nezaplatil navrhovateli sjednané měsíční poplatky za příslušné zúčtovací období a je v prodlení s úhradou.

Na podporu svých tvrzení, že odpůrce dluží navrhovateli částku v celkové výši 2 210,00 Kč a příslušenství, předložil navrhovatel správnímu orgánu podle § 52 správního řádu důkazy (doklady), kterými jsou:

- osvědčení plátce DPH
- místopřísežné prohlášení
- plná moc
- Účastnická smlouva o poskytování veřejných služeb
- specifikace služeb pro rezidentního zákazníka
- montážní list
- předávací protokol
- ceník
- všeobecné obchodní podmínky
- daňové doklady
- smlouva o postoupení pohledávek
- předžalobní upomínka
- podací lístek

K tomuto řízení správní orgán uvádí, že ačkoliv je od 1. 1. 2014 účinný zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle přechodného ustanovení se řídí práva a povinnosti, vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy.

Správní orgán vyrozuměl účastníky tohoto řízení dopisem ze dne 31. 5. 2018 o tom, že ve shora uvedené věci bylo zahájeno správní řízení. Následně jim bylo v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu správním orgánem umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí, a to dopisem ze dne 27. 6. 2018. Zásilky byly doručeny odpůrci na základě ustanovení § 129 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích v souladu s § 49 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění. V celém průběhu správního řízení se odpůrce k předmětu správního řízení nevyjádřil a možnosti seznámení se spisem nevyužil žádný z účastníků řízení.

Správní orgán pro úplnost konstatuje, že využít možnosti nahlédnutí do spisu správního řízení není povinností účastníka řízení, nýbrž povinností správního orgánu je seznámení se spisem umožnit.

Po přezkoumání důkazních prostředků dospěl správní orgán k závěru, že dluh uvedený v I. výroku ve výši 1 354,00 Kč, skutečně vznikl, je nesporný a odpovídá za něj, v souladu s § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, odpůrce. Vzhledem k tomu, že návrh byl podán důvodně a správní orgán považuje skutková zjištění za dostatečná, rozhodl tak, jak uvedl v I. výroku tohoto rozhodnutí.

Ohledně úroků z prodlení splatných od 1. 1. 2014 je nutno konstatovat, že prodlení odpůrce se řídí § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku a veřejných rejstříků právnických a fyzických osob, vydaným k provedení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.

Požadavek navrhovatele na zaplacení úroků z prodlení byl shledán opodstatněným, neboť výše úroků z prodlení nepřekračuje výši úroků stanovenou uvedenými právními předpisy.

Z doložených dokladů správní orgán dále zjistil, že navrhovatel se na odpůrci předmětným návrhem domáhá rovněž úhrady smluvní pokuty.

K nároku navrhovatele na úhradu vyúčtované smluvní pokuty za předčasné ukončení smlouvy ve výši 856,00 Kč ve vyúčtování číslo 1000093522511502 správní orgán sděluje následující:

Navrhovatel se na odpůrci domáhá uhrazení smluvní pokuty s odkazem na své Všeobecné podmínky platné a účinné v době uzavření Účastnické smlouvy, jež jsou nedílnou součástí uzavřené Účastnické smlouvy.

Článek 12.2 Všeobecných podmínek stanovuje: „...V případě, že se Zákazník ve smluvním dokumentu („Specifikace služeb“) zavázal k využívání některé Služby na dobu určitou, příp. na dobu neurčitou, nejméně však na jednoznačně definovaný časový úsek, je povinen a zavazuje se Všeobecné podmínky společnosti RIO Media a.s. při nedodržení tohoto svého závazku sjednané doby využívání konkrétní Služby uhradit Operátorovi smluvní pokutu, rovnající se rozdílu mezi souhrnem částek plnění za dobu sjednané doby trvání tohoto závazku a částkami Zákazníkem na tento konkrétní závazek již zaplacenými...“.

V daném případě je rozhodující otázkou posouzení platnosti uzavření ujednání, o které navrhovatel opírá svůj nárok na uplatnění smluvní pokuty. Jak vyplývá z doložených důkazů, k uzavření smluvního vztahu došlo dne 2. 10. 2013 Účastnickou smlouvou.

Jak je již výše uvedeno, pro posouzení nároku navrhovatele na zaplacení smluvní pokuty se použijí ustanovení dosavadních právních předpisů (tj. právních předpisů účinných do 31. 12. 2013), v tomto případě zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, resp. i zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

Podle § 544 odst. 1 občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, platí, že sjednají-li si strany pro případ porušení smluvní povinnosti smluvní pokutu, je účastník, který tuto povinnost poruší, zavázán pokutu zaplatit. Podle § 544 odst. 2 téhož zákona zároveň platí, že smluvní pokutu lze sjednat jen písemně a v ujednání musí být určena výše pokuty nebo stanoven způsob jejího určení. Z povahy těchto ustanovení vyplývá, že jde o ustanovení, od nichž se nelze odchýlit ve smyslu § 2 odst. 3 občanského zákoníku, jedná se tedy o ustanovení kogentní. Podle § 37 odst. 1 občanského zákoníku musí být právní úkon učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně, jinak je neplatný. Z uvedeného důvodu musí být pro určení výše smluvní pokuty již ze smluvního ujednání zjistitelná buď jednorázová částka, nebo částka opakující se po určitou dobu a tvořící v součtu výslednou smluvní pokutu.

Vzhledem k tomu, že účastníky Účastnické smlouvy byli na jedné straně dodavatel (poskytovatel) a na druhé straně spotřebitel, nahlíží se na tuto Účastnickou smlouvu jako na smlouvu spotřebitelskou. Základním rysem těchto smluv je nerovné postavení účastníků smluvního vztahu spočívající hlavně v tom, že dodavatel při uzavírání a plnění smlouvy jedná v rámci své podnikatelské nebo jiné výdělečné činnosti, což u spotřebitele nelze říci, a proto takovéto smluvní vztahy snesou přísnější právní ochranu ve prospěch spotřebitele jako slabší smluvní strany.

Správní orgán s ohledem na výše uvedené konstatuje, že tím, že navrhovatel ujednání o smluvní pokutě skryl do Všeobecných podmínek, se zpronevěřil zásadě poctivého obchodního styku a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu s ohledem na postavení spotřebitele jako slabší smluvní strany, která nemá možnost ovlivnit, která ujednání budou ve smlouvě a která budou obsažena ve Všeobecných obchodních podmínkách nebo Ceníku služeb.

K výše uvedenému správní orgán odkazuje na nálezy I. ÚS 3512/11 ze dne 11. 11. 2013, ve kterém se Ústavní soud v čl. 33 vyjádřil, „že v rámci spotřebitelských smluv ujednání zakládající smluvní pokutu zásadně nemohou být součástí tzv. všeobecných obchodních podmínek, nýbrž toliko spotřebitelské smlouvy samotné (listiny, na níž spotřebitel připojuje svůj podpis)“. Všeobecné obchodní podmínky mají obsahovat zejména ujednání technického a vysvětlujícího charakteru, nemají sloužit k tomu, aby do nich byla zařazena nepřehledná, složitá a malým písmem psaná (tj. pro spotřebitele nevýhodná) ustanovení, u nichž se předpokládá, že pozorností spotřebitele nejspíše uniknou. Dle názoru Ústavního soudu má být text spotřebitelské smlouvy (zejména formulářové) dostatečně čitelný a srozumitelný pro průměrného spotřebitele, musí být přehledný, logicky uspořádaný, psaný dostatečně velkým písmem a důležitá ujednání se nesmějí nacházet v oddílech, které vzbuzují dojem nepodstatného. Ujednáním, které této vyřčené zásadě odporují, nemůže být přiznána právní ochrana.

Správní orgán po přezkoumání obsahových náležitostí ujednání v dokumentech, s nimiž vyslovil odpůrce souhlas (tj. v dokumentech, které odpůrce opatřil svým podpisem), a tím je Účastnická smlouva, která byla podepsána odpůrcem, dospěl k závěru, že ujednání o smluvní pokutě je nezákonné, a tudíž neplatné. Navíc stanovení povinností, za jejichž porušení je odpůrce v postavení spotřebitele sankcionován, je roztrženo v několika smluvních dokumentech, což rovněž nekoresponduje s nálezem Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2013 sp. zn. I. ÚS 3512/11.

Požadavku navrhovatele na zaplacení uvedené smluvní pokuty se proto, s ohledem na shora přijaté právní závěry, v daném sporném správním řízení nevyhovuje, neboť tento nárok není po právu (právo na něj nevzniklo), a proto správní orgán v této části návrh navrhovatele zamítl tak, jak je uvedeno ve II. výroku tohoto rozhodnutí.

V souladu s § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích uplatnil navrhovatel své právo na náhradu nákladů řízení.

Navrhovatel požadoval náhradu nákladů správního řízení za zaplacený správní poplatek.

Správní poplatek byl vyměřen podle sazebníku, příloha zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, položka 110 písmeno c), a to ve výši 200,00 Kč.

Dále pak uplatnil náklady právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to v celkové výši 4 719,00 Kč včetně DPH (sazba DPH byla požadována ve výši platné v době podání návrhu).

Podle § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích přizná správní orgán účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů řízení potřebných k účelnému uplatňování či bránění práva v plné výši proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může být náhrada nákladů poměrně rozdělena, popřípadě rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu být přiznána plná náhrada nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části.

Při svém rozhodování správní orgán vycházel mimo jiné i z důvodů uvedených v nálezech Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 988/12 a I. ÚS 3923/11, když se zabýval otázkou, zda je navrhovatelem požadovaná částka za právní zastoupení nákladem k účelnému uplatňování práva. Při této úvaze správní orgán analogicky použil některé zásady pro přiznání náhrady nákladů řízení uvedené ve výše zmíněných nálezech a dospěl k závěru, že v posuzovaném případě není možné automaticky postupovat podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a přiznat navrhovateli náhradu nákladů za dva úkony právní služby a dva režijní paušály spolu s DPH.

V nálezu sp. zn. I. ÚS 988/12 ze dne 25. 7. 2012 se Ústavní soud zabýval výší přiznané náhrady nákladů řízení a vyslovil se tak, že výše náhrady má být v určitých případech snížena. V uvedeném nálezu Ústavní soud výslovně uvedl, že „... za účelně vynaložené náklady lze považovat takové náklady, které musela procesní strana nezbytně vynaložit, aby mohla řádně hájit své porušené nebo ohrožené subjektivní právo u soudu. Tomuto pravidlu však nelze přisuzovat absolutní, bezvýjimečnou povahu; mohou se vyskytovat i situace, za nichž náklady spojené se zastoupením advokátem nebude možno považovat za nezbytné k řádnému uplatňování nebo bránění práva u soudu.“.

Ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 3923/11 ze dne 29. 3. 2012 Ústavní soud konstatoval, že soudy i v řízení o peněžitém plnění do 10 000,00 Kč musí při rozhodování o náhradě nákladů řízení ctít zásadu úspěchu ve věci (§ 142 odst. 1 občanského soudního řádu). Jestliže byl žalobce ve sporu zcela úspěšný, má zpravidla právo na náhradu nákladů řízení. To však neznamená, že soud o jejich náhradě rozhodne "mechanicky". Naopak musí zvažovat, zda tu neexistují další rozhodující okolnosti mající podstatný vliv na přiznání či nepřiznání náhrady účelně vynaložených nákladů a jakého z možných způsobů jejího určení využije (viz § 151 odst. 2 část věty před středníkem občanského soudního řádu a z něj výjimku uvedenou v části věty za středníkem). V uvedeném nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že zvolí-li obecné soudy při rozhodování o náhradě nákladů řízení výjimečný postup, pro nějž mají zákonnou oporu, při němž stále vycházejí ze zásady úspěchu ve věci, a použití zákonné výjimky též dostatečně odůvodní, pak jim nelze z hlediska ochrany ústavním pořádkem zaručených práv a svobod nic vytknout.

Ústavní soud v tomto nálezu zároveň uvedl, že v řízeních zahájených na základě tzv. formulářových žalob, jimiž žalobce žádá zaplacení bagatelního peněžitého plnění, které vyplývá z rovněž formulářově zpracované spotřebitelské smlouvy, přísluší advokátu žalobce v případě plného úspěchu ve sporu odměna ve výši nepřesahující jednonásobek vymáhané jistiny. Rozhodování o nákladech sporných řízení mimo rámec advokátního tarifu má být obvyklou praxí, a sice za splnění následujících podmínek, kterými jsou:

- jde o tzv. bagatelní věc;
- ke zpracování žaloby dochází tzv. formulářovým způsobem, takže se jedná v podstatě o administrativní úkon, nikoli o úkon právní služby;
- podstatou řízení je plnění ze spotřebitelské nebo obdobné smlouvy zpracované formulářovým způsobem, při jejímž sjednávání neměl dlužník reálnou možnost sjednat svá práva a povinnosti jinak než podle vůle poskytovatele (tzv. adhezní smlouvy
 - např. i smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací);
- právo na peněžní plnění vymáhá jiný než původní věřitel.

Uvedené podmínky přitom nemusejí být splněny kumulativně, tj. všechny současně, přesto se správní orgán domnívá, že v daném případě byly naplněny Ústavním soudem vyslovené podmínky přiznání snížené náhrady nákladů za právní zastoupení beze zbytku.

Hlavními kritérii vyplývajícími z judikatury Ústavního soudu vztahující se k otázce náhrady nákladů řízení jsou přiměřenost požadovaných nákladů řízení ve vztahu k výši jistiny, s tím související účelnost vynaložení těchto nákladů s ohledem na skutkovou a právní jednoduchost sporu a spotřebitelská povaha smlouvy, z níž vznikla pohledávka, která je předmětem řízení. Správní orgán tedy posuzoval projednávaný případ s ohledem na podmínky stanovené nálezem Ústavního soudu pro přiznání snížené náhrady nákladů na právní zastoupení.

Správní orgán konstatuje, že podmínka bagatelnosti sporu je v daném případě splněna, protože jistina činí 2 210,00 Kč, neboť bagatelným sporem je ve smyslu ustanovení § 202 odst. 2 občanského soudního řádu myšlen spor o peněžité plnění nepřevyšující 10 000,00 Kč, k příslušenství pohledávky se nepřihlíží. Zároveň správní orgán uvádí, že požadovaná výše náhrady nákladů řízení za právní zastoupení (3 146,00 Kč) překračuje jistinu ve výši 2 210,00 Kč, což lze považovat za jeden ze znaků nepřiměřenosti požadovaných nákladů řízení.

Ústavní soud ve svém nálezu sp.zn. I. ÚS 1325/11 ze dne 14. 6. 2011 zaujal obdobný právní pohled na danou problematiku, kdy v souvislosti s žalovanou výší uvedl: „*Jedná se v podstatě o parazitování na drobných pohledávkách vůči občanům, které jsou uměle nafukovány do nesmyslné výše, za účelem zajištění snadného výdělku.*“.

Správní orgán dále konstatuje, že posuzovaný případ je typově identický s jinými návrhy, jež jsou podávány navrhovatelem k Úřadu. K jejich vytvoření a následnému podání není potřeba právního vzdělání, tvorba návrhu samotného se omezuje jen na vyplnění již vytvořeného a využitého vzoru, nedá se tak mluvit o právním, ale o administrativním úkonu. Návrhy se liší pouze ve specifikaci osoby odpůrce a nesplacených vyúčtování, jinak se jedná o skutkově totožné případy.

Správní orgán dále považuje za nesporné, že v projednávaném případě je podstatou řízení plnění ze spotřebitelské smlouvy zpracované formulářovým způsobem, při jejímž sjednávání neměl odpůrce reálnou možnost sjednat svá práva a povinnosti jinak než podle vůle poskytovatele služeb. Smlouva o poskytování služeb elektronických komunikací uzavřená mezi poskytovatelem služby a odpůrcem nese všechny znaky formulářové spotřebitelské smlouvy, což je další podmínkou, kterou Ústavní soud pro snížení náhrady nákladů za právní zastoupení stanovil.

K podmínce stanovené Ústavním soudem o vymáhání pohledávky ze strany jiného než původního věřitele správní orgán konstatuje, že i tato podmínka je v daném případě splněna, neboť navrhovatel se stal věřitelem na základě smlouvy o postoupení pohledávek uzavřené mezi navrhovatelem a poskytovatelem služeb elektronických komunikací.

Je to sám navrhovatel, kdo se prezentuje jako agentura zajišťující mimosoudní inkaso (vymožení pohledávek). Z takové prezentace lze laickým pohledem presumovat, že navrhovatel disponuje (příp. by měl disponovat) značným materiálním i personálním vybavením ke kvalifikovanému hájení práv a zájmů, v tomto případě vymáhání pohledávek. Nakupování a následné vymáhání pohledávek není ničím jiným než zvoleným předmětem podnikatelské činnosti, a proto dle názoru správního orgánu by měl podnikatel, jak bylo výše uvedeno, disponovat vlastními personálními a jinými zdroji pro naplňování a dosahování podnikatelského záměru.

Dle názoru správního orgánu právo účastníka na zastoupení advokátem na straně jedné a právo na náhradu nákladů řízení s tím spojených na straně druhé jsou práva, která sice spolu úzce souvisí, avšak nejsou nerozlučně spjata. Podle ustanovení § 142 odst. 1 občanského soudního řádu, je možné přiznat pouze náhradu nákladů, které byly v souvislosti s uplatňováním (či bráněním) práva vynaloženy účelně. Na posuzování účelnosti nákladů právního zastoupení nelze rezignovat a omezit se jen na konstatování, že takové náklady jsou účelné vždy, a to již jen proto, že účastník, jehož zastupuje advokát, tímto způsobem realizuje své právo na právní pomoc garantované v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, což plyne například z nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09. V čl. 22 uvedeného nálezu Ústavní soud mj. vysvětlil, že zcela jinou otázkou však je, zda soudy zhodnotí zvítězivším účastníkem předestřené náklady jako náklady účelné, resp. důvodně vynaložené (viz § 60 odst. 1 soudního řádu správního, § 142 odst. 1 občanského soudního řádu).

Správní orgán je toho názoru, že navrhovatelem uplatněnou náhradu nákladů za právní zastoupení nelze považovat za náklad účelně vynaložený k uplatňování nebo bránění práva a v daném případě se jeví jako spravedlivé, a to ve vztahu k předmětu řízení, jeho účastníkům a okolnostem, určit výši odměny za zastupování advokátem jako ekvivalent jednonásobku vymáhané jistiny.

Je evidentní, že vzhledem k jednoduchosti a administrativní povaze tohoto podání, jakož i k výši sporné částky, je vznesený nárok na náhradu nákladů nepřiměřený nákladům, které navrhovateli skutečně vznikly.

Na základě výše uvedeného byla navrhovateli přiznána náhrada nákladů potřebných k účelnému uplatňování práva vypočítaná podle úspěchu ve věci ze snížené částky odpovídající jednonásobku vymáhané pohledávky.

Na závěr správní orgán uvádí, že v daném případě bylo namístě užití analogie s ustanoveními občanského soudního řádu týkajícími se účelnosti náhrady nákladů řízení, když z těchto ustanovení vycházely i nálezy Ústavního soudu, které jsou zcela příléhavé pro projednávané sporné správní řízení.

Správní orgán při výpočtu nákladů vycházel z částky 2 210,00 Kč.

Vzhledem k tomu, že navrhovatel měl v řízení pouze částečný úspěch, a to ve výši 61,27 % sporné částky, byly navrhovateli přiznány ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích náklady odpovídající rozdílu mezi jeho úspěchem a úspěchem odpůrce, tj. ve výši 22,53 % jeho účelně vynaložených nákladů. Správní orgán tak navrhovateli přiznal náklady za uhrazený správní poplatek ve výši 45,00 Kč a dále za právní zastoupení ve výši 498,00 Kč. Správní orgán na základě výše uvedeného rozhodl o nákladech řízení tak, jak je uvedeno ve III. výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu, a to v počtu dvou stejnopisů na adresu Český telekomunikační úřad, odbor pro severočeskou oblast, Mírové náměstí 3097/37, 400 01 Ústí nad Labem, nebo do datové schránky Českého telekomunikačního úřadu: a9qaats, anebo na adresu: podatelna@ctu.cz v případě, že účastník řízení disponuje uznávaným elektronickým podpisem.

Kamila Hrdličková v. r.
odborný referent

Otisk úředního razítka

Za správnost: Kamila Hrdličková, 30. 7. 2019

Vypraveno dne: 1. 8. 2018